

[Socialministeren.]

nu over ret kort tid tilpasser antallet af pladser til behovet og reducerer personalet i samme forhold, er der sammenlignet med den oprindelige personalenormering derfor ikke tale om en forringelse.

For så vidt angår forholdene ved børnehaverne i FC III, kan jeg oplyse, at jeg er opmærksom på, at der er særlige problemer i dette område på grund af klientnedgangen og den geografiske spredning af klienterne.

Jeg afventer for tiden en nærmere redegørelse fra socialstyrelsen om problemerne og forslag til, hvorledes disse vil kunne løses på en måde, der er tilfredsstillende for såvel klienter som personale.

Af *Tove Jørgensen* (DKP) til socialministeren (17/6 77):

»Agter ministeren at standse nedlæggelsen af børnehaver inden for åndssvageforsorgen, efter at det er påvist, at der er et udækket behov svarende til en forøgelse på 20 pct. af kapaciteten?«

(Spm. nr. 314).

Begrundelse.

I en undersøgelse gennemført af Institut for Psykiatrisk Hospital, Risskov, omfattende over 50.000 børn i Århus, fremgår det, at hvert 5. åndssvage barn skjules og ikke er kendt af åndssvageforsorgen. Undersøgelsen er refereret i Aarhus Stiftstidende den 6. juni 1977.

Der skal endvidere henvises til de meget store ventelister og ventetider til almindelige daginstitutioner, til betydningen af tidlig stimulation af det åndssvage barn og til et svar til folketingets socialudvalg, hvori det bemærkes, at fysioterapeutisk bistand til åndssvage børn ikke kan ydes i almindelige børnehaver. Endelig skal betydningen understreges af nogle timers daglig aflastning af det åndssvage barns forældre.

Socialminister *Eva Gredals* svar (28/6 77):

Som et led i bestræbelserne på at tilpasse antallet af pladser på de enkelte foranstaltningstyper til antallet af klienter i de relevante aldersgrupper inden for åndssvageforsorgen har socialstyrelsen i samarbejde med forsorgscentrene foranlediget, at nogle børnehaver er blevet nedlagt og andre har fået nednormeret pladstallene i løbet af det sidste par år.

Baggrunden for nedlæggelserne er dels det vigende klienttal i al almindelighed, dels at det ikke længere er nødvendigt, at børn i skolealderen opholder sig i børnehaverne, da der nu er plads i skolerne til stort set alle børn mellem 7 og 16 år. Med den viden, åndssvageforsorgen har i dag, er målsætningen for de 0-6-årige den, at ca. 80 pct. af de registrerede børn skal have tilbud om en børnehaveplads. De resterende 20 pct. er det hensigten at støtte ved indførelsen af udbygningsplanerne omfattede 5 års periode at afsætte ressourcer til pædagogisk vejledning af forældre, dagplejemødre og normalinstitutioner.

I det omfang, det bl. a. via indberetningspligten skulle vise sig, at der er brug for flere pladser, eller at der bliver flere klienter – procentvis eller absolut – med behov for pædagogisk vejledning, vil der blive taget hensyn hertil i åndssvageforsorgens udbygningsplaner, ligesom der vil blive taget højde herfor i budgetterne.

Med hensyn til de omtalte store ventelister og ventetider til almindelige daginstitutioner bemærkes, at der for socialstyrelsen ikke foreligger nogen landsdækkende dokumentation for, at denne påstand er korrekt, men på den anden side er det socialstyrelsens opfattelse, at der siden sommeren 1975 har været et stigende behov i landet som helhed for daginstitutioner. Socialstyrelsen har dog ikke noget holdpunkt for, at disse ventelister og ventetider har haft indflydelse på behovet for børnehaver inden for åndssvageforsorgen.

Socialstyrelsen er opmærksom på det anførte om betydningen af tidlig stimulation og finder, at der ikke er noget til hinder for, at åndssvage hjemmeboende børn, som går i almindelig børnehaver, modtager behandling, herunder fysioterapi, via det almindelige sundheds- og sygesikringssystem.

Jeg har derfor ingen planer om at foretage mig videre på nuværende tidspunkt, men vil selvfølgelig holde udviklingen under fortsat observation.

Af *Gert Petersen* (SF) til forsvarsministeren (17/6 77):

»Hvordan agter ministeren at forhindre gentagelse af de arbejdsmetoder i strid med regeringserklæringen af 30. september 1968, som forsvarrets efterretningstjeneste ifølge hans egne oplysninger har anvendt indtil 1973, og hvor-